

РЕШЕНИЕ

№ 4163

гр. София, 24.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 11.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **208** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 175 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 247 и чл. 248 от ГПК вр. чл. 144 от АПК.

Образувано е по молба от 19.05.2021 г. на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“-гр.С. при ЦУ на НАП, депозирана чрез процесуалния представител главен юрисконсулт С. М., с която се иска поправка на очевидна фактическа грешка в Решение № 2473 от 13.04.2021 г., постановено по адм. дело № 208/2020 г. по описа на АССГ на основание чл. 247, ал. 1 от ГПК вр. § 2 от ДР на ДОПК.

От страна на жалбоподателят [фирма], в определения съгласно разпоредбата на чл. 248, ал. 2 от ГПК вр. чл. 144 от АПК е изразено становище по направеното искане за изменение на съдебното решение в частта на определените разноски, с което същият моли съда да уважи така направеното искане.

В случая е изпълнено изискването на чл. 248, ал. 2 от ГПК за съобщаване на насрещната страна за искането за изменение на решението в частта му на разноските и представяне на отговор в определения в закона срок.

На основании чл. 248 от ГПК вр. чл. 144 от АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК от страна на [фирма] с молба вх. № 16350/13.05.2021 г. е отправено искане за изменение на Решение № 2473 от 13.04.2021 г., постановено по адм. дело № 208/2020 г. по описа на АССГ в частта за разноските.

От страна на ответника Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна

практика“-гр.С. при ЦУ на НАП, в определения съгласно разпоредбата на чл. 248, ал. 2 от ГПК вр. чл. 144 от АПК е изразено становище по направеното искане за изменение на съдебното решение в частта на определените разности, с което същият моли съда да не уважи същото, като излага подробни мотиви.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 175 от АПК, съдът по своя инициатива или по молба на страните може да поправи допуснатите в решението очевидни фактически грешки. Очевидна фактическа грешка по смисъла на чл. 175, ал. 1 от АПК е налице, когато в решението съдът е допуснал писмени грешки, грешки в пресмятането или други подобни очевидни неточности. Разпоредбата има предвид грешки, в чисто технически смисъл, които не са свързани с волята на съда по съществото на спора, а се отнасят до несъответствие между така формираната му воля и външното ѝ изразяване в писмения текст на решението. В случая е налице такова несъответствие. Видно от мотивите на съдебното решение, съдът е формирал воля за незаконосъобразност и неправилност на обжалваният РА в частта, с която е отказано право на приспадане на данъчен кредит по следните седем фактури:

- Фактура № [ЕГН]/07.08.2017 г., с предмет: „Разработване на документи по договор;
- Фактура № [ЕГН]/16.08.2017 г., с предмет: „Консултантска услуга по Договор от 24.11.2016 г. за изготвяне на формуляр за кандидатстване [община]“;
- Фактура № [ЕГН]/04.11.2017 г., с предмет: „Разработка на проект“ и Кредитно известие № [ЕГН]/20.04.2018 г. към нея;
- Фактура № [ЕГН]/13.03.2018 г., с предмет: „Техническо предложение“;
- Фактура № [ЕГН]/24.05.2018 г., с предмет: „Консултантски услуги“;
- Фактура № [ЕГН]/25.05.2018 г., с предмет: „Подготовка оферти“;
- Фактура № [ЕГН]/26.05.2018 г., с предмет: „Пазарно проучване“.

При изложението на мотивната част по случая, и по специално на стр. 25, абзац 2, ред от № 3 до № 10 от съдебното решение, лист 222 от делото, съдът установи наличието на допусната фактическа грешка, като вместо „С оглед на изложените по-горе мотиви за всяка една от спорните фактури, настоящият съдебен състав намира, че оспорването срещу РА № Р-22221718008155-091-001/07.08.2019 г. по отношение на Фактури № № [ЕГН]/07.08.2017 г., с предмет: „Разработване на документи по договор“; № [ЕГН]/16.08.2017 г., с предмет: „Консултантска услуга по Договор от 24.11.2016 г. за изготвяне на формуляр за кандидатстване [община]“; [ЕГН]/04.11.2017 г., с предмет: „Разработка на проект“ и Кредитно известие № [ЕГН]/20.04.2018 г. към нея; [ЕГН]/24.05.2018 г., с предмет: „Консултантски услуги“; [ЕГН]/25.05.2018 г., с предмет: „Подготовка оферти“; [ЕГН]/26.05.2018 г., с предмет: „Пазарно проучване“, издадени от [фирма] следва да бъде уважено по отношение в общ размер на 53 940.09 лв. /главница в размер на 48 700.00 лв. и лихва в размер на 5 240.09 лв./ и отхвърлено по отношение на останалите фактури, издадени от [фирма] /т. I, т. II, т. IV и т. V от съдебния акт/ в общ размер на 130 710.36 лв. /главница – 111 790 лв. и лихва – 18 920.36 лв./ „, следва да се чете „С оглед на изложените по-горе мотиви за всяка една от спорните фактури, настоящият съдебен състав намира, че оспорването срещу РА № Р-22221718008155-091-001/07.08.2019 г. по отношение на Фактури № № [ЕГН]/07.08.2017 г., с предмет: „Разработване на документи по договор“; № [ЕГН]/16.08.2017 г., с предмет: „Консултантска услуга по Договор от

24.11.2016 г. за изготвяне на формуляр за кандидатстване [община]“; [ЕГН]/04.11.2017 г., с предмет: „Разработка на проект“ и Кредитно известие № [ЕГН]/20.04.2018 г. към нея; [ЕГН]/13.03.2018 г., с предмет: „Техническо предложение“; [ЕГН]/24.05.2018 г., с предмет: „Консултантски услуги“; [ЕГН]/25.05.2018 г., с предмет: „Подготовка оферти“; [ЕГН]/26.05.2018 г., с предмет: „Пазарно проучване“, издадени от [фирма] следва да бъде уважено по отношение в общ размер на 112 571.01 лв. /главница в размер на 97 660.00 лв. и лихва в размер на 14 911.01 лв./ и отхвърлено по отношение на останалите фактури, издадени от [фирма] /т. I, т. II, т. IV и т. V от съдебния акт/ в общ размер на 74 134.29 лв. /главница – 62 830.00 лв. и лихва – 11 304.29 лв./“.

В случая това е общата и правилна стойност на действителния размер на отказаното от органите по приходите с издадения РА право на приспадане на данъчен кредит. Това обстоятелство се установи от извършена проверка от настоящия съдебен състав, като допуснатата фактическа грешка е породена от неправилно изчисление от страна на съда при изчисляване на общия размер на приспадане на данъчен кредит.

По молбата по чл. 248 ГПК вр. чл. 144 от АПК:

Така депозираната молба от жалбоподателя [фирма] за изменение на присъдените в съдебното производство разноски е допустима, предвид изхода на правния спор, но същата е неоснователна. На жалбоподателя не следва да бъдат присъдени разноски предвид нормата на чл. 161, ал. 3 от ДОПК. Безспорно от административната преписка по делото се установи, че от страна на дружеството-жалбоподател доказателства по спорните доставки са ангажирани едва в хода на съдебното производство. Жалбоподателят е разполагал със същите, като не ги е представил в хода на ревизията. В тази връзка и с оглед установеното, така депозираната молба за изменение на решението в частта за разноските следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Така мотивиран, съдът,

Р Е Ш И:

ДОПУСКА поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на Решение № 2473 от 13.04.2021 г., постановено по административно дело № 208/2020 г. по описа на Административен съд София-град, както следва:

ВМЕСТО:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22221718008155-091-001/07.08.2019 г., издаден от М. Й. С., орган възложил ревизията и Е. М. Н. – ръководител на ревизията срещу [фирма], ЕИК:[ЕИК], в обжалваната част, потвърдена с Решение № 1913/14.11.2019 г. на „за“ Директор на Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП [населено място], относно отказано право на приспадане на данъчен кредит по Фактура № [ЕГН]/07.08.2017 г.; Фактура № [ЕГН]/16.08.2017 г.; Фактура № [ЕГН]/04.11.2017 г., и Кредитно известие № [ЕГН]/20.04.2018 г. към нея; Фактура № [ЕГН]/24.05.2018 г.; Фактура № [ЕГН]/25.05.2018 г.; Фактура № [ЕГН]/26.05.2018 г., издадени от [фирма] в общ размер на 53 940.09 лв., от които главница в размер на 48 700.00 лв. и законна лихва върху главницата в размер на 5 240.09 лв.

ДА СЕ ЧЕТЕ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22221718008155-091-001/07.08.2019 г., издаден от М. Й. С., орган възложил ревизията и Е. М. Н. – ръководител на ревизията срещу [фирма], ЕИК:[ЕИК], в обжалваната част, потвърдена с Решение № 1913/14.11.2019 г. на „за“ Директор на Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП [населено място], относно отказано право на приспадане на данъчен кредит по Фактура № [ЕГН]/07.08.2017 г.; Фактура № [ЕГН]/16.08.2017 г.; Фактура № [ЕГН]/04.11.2017 г., и Кредитно известие № [ЕГН]/20.04.2018 г. към нея; Фактура № [ЕГН]/13.03.2018 г.; Фактура № [ЕГН]/24.05.2018 г.; Фактура № [ЕГН]/25.05.2018 г.; Фактура № [ЕГН]/26.05.2018 г., издадени от [фирма] в общ размер на 112 571.01 лв., от които главница в размер на 97 660.00 лв. и законна лихва върху главницата в размер на 14 911.01 лв.

ОТХВЪРЛЯ искането на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от Р. Т. Ч., със съдебен адрес: [населено място], [улица], обективирано в молба за изменение на Решение № 2473/13.04.2021 г. в частта на разноските.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: